



Arrest

nr. 79 472 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2011 doet verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

1.2. Op 9 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2011 werd ingediend door

Naam: (...)

Voorna(am)(en): (...)

Nationaliteit: Filipijnse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister (.)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: {...}

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene brengt volgende bewijzen voor de relatie aan:

- Foto's waarvan geen datum valt af te lezen: deze foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie omdat er geen data op vermeld staan. Zonder deze data kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden en dus vormen ze geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*

- Verklaringen op eer: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*

Bijgevolg is niet voldaan aan de hierboven gestelde vereisten en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan en de schending van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting.

Zij betoogt het volgende:

"Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing 1. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van verklaringen op eer door derden en foto's niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis en 40ter Vw. Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is. Zo hebben verzoekster en haar levenspartner tal van bewijsstukken, waaronder oprechte verklaringen van familieleden en van vrienden en foto's, neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet. 1 MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694. Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeksters neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag. Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids-en

de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken samen.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de motivering van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is en verwijst zij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwerende partij meent dat alle bijgebrachte documenten op zorgvuldige wijze werden onderzocht en dat op redelijke wijze tot de in de bestreden beslissing opgenomen conclusie is gekomen. Ten overvloede stelt de verwerende partij nog dat waar verzoekster met haar betoog verwijst naar de bijgevoegde documenten van 12 oktober 2011, deze documenten op geen enkele wijze in verband kunnen worden gebracht met het bestaan van een duurzame relatie en dat de bestreden beslissing hierover niet diende te motiveren daar deze documenten geenszins relevant waren. Deze documenten – die worden opgesomd in de nota – kunnen volgens verweerder bezwaarlijk beschouwd worden als bewijs van verzoeksters duurzame relatie. In de mate dat verzoekster aldus wil aangeven dat met deze elementen rekening diende te worden gehouden, toont zij in ieder geval niet aan op welke wijze deze documenten een invloed zouden kunnen hebben op de thans genomen beslissing en evenmin in welke mate zij relevant zijn voor het aantonen van een duurzame relatie. Volgens de verwerende partij ligt evenmin een schending van de formele motiveringsplicht voor.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belg.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

{..}"

Ingevolge artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van dezelfde wet van toepassing op verzoekster.

2.5. Verzoekster betoogt in essentie dat verweerder nagelaten heeft rekening te houden met alle door haar neergelegde bewijsstukken.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag van een verblijfkaart als duurzame partner van de heer P.B. de volgende stukken heeft bijgebracht als bewijs van haar duurzame relatie:

- verklaring van wettelijke samenwoning van 13 juli 2011,
- getuigenverklaringen,
- niet-gedateerde foto's,
- een brief van verzoekster en haar partner,
- aankoopakte woning door grootvader,
- verklaring niet betalen huurgeld,
- loonstroken,
- aansluitingsbewijs mutualiteit.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"Betrokkene brengt volgende bewijzen voor de relatie aan:

- Foto's waarvan geen datum valt af te lezen: deze foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie omdat er geen data op vermeld staan. Zonder deze data kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden en dus vormen ze geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*
 - Verklaringen op eer: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden omdat ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- Bijgevolg is niet voldaan aan de hierboven gestelde vereisten en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."*

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enkel de voorgelegde foto's en verklaringen op eer in ogenschouw heeft genomen, doch nagelaten heeft te motiveren omtrent de overige stukken die verzoekster bij haar aanvraag heeft gevoegd en waarvan zij meende dat deze mede het bewijs vormden van haar duurzame relatie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat de verwerende partij met de overige stukken heeft rekening gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing, dit terwijl zij nochtans voor het treffen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werden overgemaakt. Uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt trouwens ook dat geen rekening werd gehouden met deze stukken. Waar de verwerende partij meent dat deze stukken niet relevant zijn aangezien zij geen bewijs kunnen vormen van de duurzame relatie, dient de Raad vast te stellen dat dit een a posteriori motivering betreft die het vastgestelde gebrek dat kleeft aan de motivering van de bestreden beslissing geenszins kan herstellen. Wanneer een vreemdeling een verblijfsrecht vraagt en hij daartoe stukken neerlegt waarvan hij meent dat deze het bewijs inhouden van het gevraagde recht op verblijf, komt het de gemachtigde toe om al deze stukken in zijn overweging te betrekken en dienaangaande te motiveren. De redenering van de verwerende partij volgen zou betekenen dat het de gemachtigde vrijstaat om sommige stukken te veronachtzamen omdat hij deze niet relevant vindt, zonder dat hij de aanvrager op de hoogte brengt van de redenen waarom hij deze niet relevant vindt.

Verzoekster kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Er is geen noodzaak de overige middelen te onderzoeken daar dit niet tot een ruimere vernietiging aanleiding kan geven.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER